

holde sådanne oplysninger. Dertil kommer, at forslagsstillerne må gå imod den herskende retsopfattelse, som straffer røveri og voldsforbrydelser hårdt, mens det stort set er gratis at udsætte både mennesker og miljø for alvorlige farer gennem erhvervsvirksomheders forurening.

Eftersom risikoen ved giftdeponeringer langt overgår de almindelige former for kriminalitet, så vil det ikke være acceptabelt at bedømme overtrædelse af oplysningspligten mildere.

Ad 3. Den hidtidige myndighedsbehandling af giftaffaldsproblemerne har vist nogle af de grundlæggende problemer i miljøadministrationen. Et af dem er, at lokale myndigheder meget ofte behandler virksomhederne særdeles lempeligt og ser gennem fingrene med, at profitinteresser betyder risiko for miljøet.

Et andet problem er, at den temmelig flydende ansvarsfordeling i miljøadministrationen betyder, at den enkelte myndighed skyder ansvaret fra sig, sådan som stort set alle parter har gjort det i Cheminova-sagen. Ikke mindst fordi de politikere, som skal stå til ansvar for, hvad de laver, meget gerne ser, at en eller anden administrativ instans tager skraldet.

Begge forhold gør det nødvendigt, at ansvaret placeres hos miljøstyrelsen, som i forvejen er i gang med kortlægningen af giftdepoterne. Dette er

ikke ensbetydende med, at tilsynet med forurenende virksomheder generelt flyttes til miljøstyrelsen.

Et tredje problem er, hvem der skal betale. Den kortsynede sparepolitik bevirker blandt meget andet, at både stat, kommuner og amtskommuner skærer ned på miljøudgifterne, også selv om dette senere vil betyde en mangedobling af udgifterne. Men selv om både regeringen og kommunerne kvier sig ved at erkende det, så er der faktisk den nærliggende mulighed, at man håndhæver princippet i miljølovgivningen om, at den enkelte forurener betaler de fulde omkostninger ved forureningen.

Det er klart, at der kan føres årelange retssager over spørgsmålet om, hvem der er økonomisk ansvarlig. Det vil især være tilfældet dér, hvor myndighederne selv har givet tilladelse til en giftdeponering, ligesom de mange huller i såvel den tidligere som den nuværende lovgivning rejser en masse fortolkningsspørgsmål.

Det eneste fornuftige er imidlertid, at man skærer igennem og med loven fastslår virksomhedernes økonomiske ansvar. Det betyder, at miljøstyrelsen kan gennemføre fjernelse af depoter m. m. uden forsinkelse, og at man kan gøre det på virksomhedernes regning.

I de tilfælde, hvor såvel en virksomhed som de ansvarlige personer er afgået ved døden, må man så lade staten betale.